

BAT PAT

CANGUELIS, LLAMPS I FANTASMES!

Estrella Polar

**RIU I
TREMOLA!**

BAT PAT

CANGUELIS, LLAMPS I FANTASMES

Text a cura de Roberto Pavanello

Estrella Polar

Estrella Polar
Collecció: Bat Pat

Text de Roberto Pavanello

Projecte editorial de Marcella Drago i Chiara Fiengo

Projecte gràfic de Laura Zuccotti

Realització editorial d'Atlantyc Dreamfarm s.r.l.

Il·lustracions de Blasco Pisapia (disseny) i Pamela Brughera (color)

Títol original: *Fifa fulmini e fantasmi!*

Traducció de David Nel·lo

© 2015, Edizioni Piemme S.p.A., Palazzo Mondadori, Via Mondadori 1,
20090 Segrate, Itàlia

www.batpat.it

International Rights © Atlantyc, S.p.A., Via Leopardi 8, 20123 Milà, Itàlia
foreignrights@atlantyc.it

www.atlantyc.com

© 2015, d'aquesta edició: Grup Editorial 62, s.l.u., Estrella Polar,
Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

www.batpat.cat

Primera edició: octubre del 2015

Fotocomposició: Víctor Igual, s.l.

Impressió: T. G. Solé

Dipòsit legal: B. 17.902-2015

ISBN: 978-84-16519-09-5

El nom de Bat Pat i tots els personatges i detalls que hi estan relacionats, *copyright* d'Edizioni Piemme S.p.A., són llicència exclusiva d'Atlantyc S.p.A. en la seva versió original. Les seves traduccions o adaptacions són propietat d'Atlantyc S.p.A. Tots els drets reservats.

No es permet la reproducció total o parcial d'aquest llibre ni el recull en un sistema informàtic, ni la transmissió en qualsevol forma o per qualsevol mitjà, ja sigui electrònic, mecànic, per fotocòpia, per registre o per altres mètodes, sense el permís previ i per escrit dels titulars del *copyright*. La infracció dels drets esmentats pot constituir un delicte contra la propietat intel·lectual (art. 270 i següents del Codi Penal).

Podem adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

1

FANTASMES... AMB SORPRESA!

ra la vigília de la nit de Halloween i em trobava tot sol a casa. La família Silver havia anat a una expedició al Goldenshop, l'espatarrant centre comercial de Fogville: és un lloc que a mi em fa venir mal de cap! Per això, havia preferit quedar-me a casa a fer una becaina, com solem fer els ratpenats durant el dia. A més, sabia que aquell vespre la Rebecca em forçaria a seguir-la de casa en casa mentre ella, disfressada de bruixa, pronunciaria la cèlebre frase: «llamina-

dura o entremaliadura?». (I si hagués hagut de dir-la jo, l'hauria canviat per «insecte o vol infecte?», és a dir: «O em dónes un insecte o t'aletejo per sobre el cap de manera molesta».)

Per desgràcia una remor sospitosa provinent del pis de sota em va despertar de cop: uns sorolls sords, grinyols, un plany sufocat i, al final, uns passets lleugers. Cangueli, cangueli dels grossos! Qui havia entrat a casa? Un lladre? Un assassí? El meu instint de conservació em deia: «Escapa't, Bat, escapa't!», però la fidelitat que sento per la família Silver em manava: «Enfronta-t'hi i foragita'l!».

Va guanyar aquesta última veu. Vaig sortir de les golfes més silencioses que un ratolí i em vaig posar a fer un reconeixement per la casa amb les orelles ben dretes, a punt per escapar... ehem... a punt per foragitar aquell pocavergonya!

Però, quan vaig arribar a l'entrada, em vaig trobar un espectacle ben curiós: penjats pertot arreu hi havia uns petits fantasmes blancs que es gronxaven en la penombra. Qui els havia col·locat allí? Els germans Silver abans de sortir? Doncs jo no me n'havia adonat!

Al cap d'una mica, damunt la paret del passadís, vaig veure passar una ombra de quatre grapes... gegantesca! Sons i ultrasons! Què dimonis era allò? No vaig pas tenir temps de respondre, perquè em vaig trobar davant dos ulls grocs de drac i la bèstia va abraonar-se contra mi amb les urpes a punt! El vaig esquivar pels pèls i després vaig fer allò que em va ensenyar el meu pare Dimitri: «Si veus que el teu adversari et deixarà esmicolat, gira cua i vola cap al terrat!». A la pràctica: toca el dos!

Va ser precisament el que vaig fer, però, mentre girava cua per fugir, em va semblar que algú em cridava en veu baixa. Arribat en aquest punt, jo ja era a les golfes, havia tancat la porta amb clau i l'únic soroll que sentia era el bum-bum del meu petit cor!

Un minut més tard vaig sentir la clau que girava al pany de l'entrada: eren els Silver, que havien tornat!

El primer que vaig pensar va ser córrer a avisar-los del perill, però per desgràcia no vaig ser-hi a temps. Quan vaig arribar a baix, vaig trobar-me tota la família que mirava bocabadada aquell munt de fantasmes lluent.

Només la Rebecca, ajupida a terra, estava acariciant sense cap temor... el MONSTRE!

El xisclet de terror que estava a punt de llançar em va quedar travat a la gola. No era pas cap monstre, era... un gat!

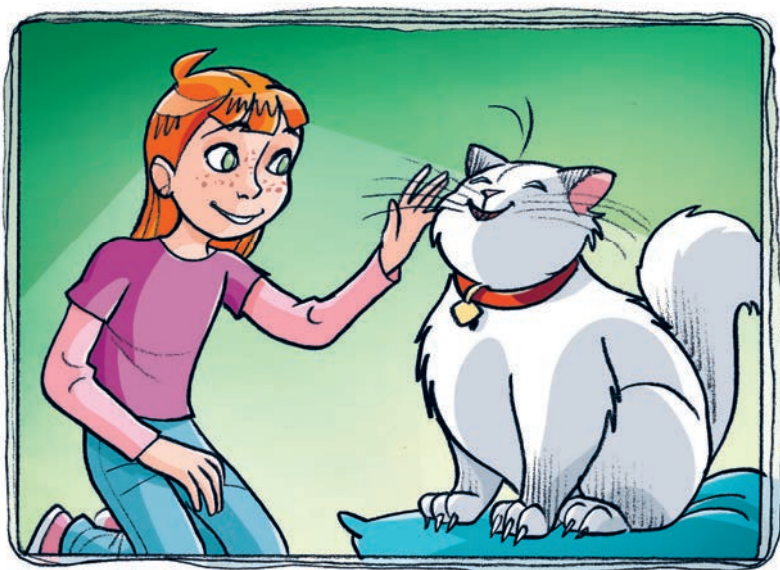
Sí, sí, ja podeu riure, ja! Però es tractava d'un

gat gegant: una enorme bola de pèl blanc, que devia fer dos cops la mida d'un felí normal i amb uns unglots que m'haurien pogut fer a talls! Ara el problema era descobrir què feia allí i, sobretot, qui havia penjat aquelles llaminadures en forma de fantasma de Halloween a casa nostra.

—M'imagino que el gat no, oi? —va bromejar el Leo mentre llepava temptativament un dels petits fantasmes.

En canvi, la Rebecca va aprofitar per llegir la medalleta que el gat duia penjada.

—Aquí hi diu: «Capità M.».

—Aquí no hi ha un pam de net! —va dir el senyor Silver—. Em penso que val més avisar la policia... —I ja estava alçant l'auricular quan es van sentir uns copets a la porta.

—Ah, vet aquí els primers caçadors de llamina-dures! —va dir entre rialles la senyora Silver, però, així que va obrir, va deixar anar un crit de pur terror.

Pel sonar del meu avi! Un espectre alt i magre s'estava immòbil al llindar i ens mirava fixament. Per fer encara més por es va posar a agitar els braços i a bramar, però, així que va obrir la boca, ens va passar la por de cop.

—Sóc el fantasma de l'Amos Fortune! Tingueu respecte i desenganxeu un dolcet amb afecte!

El Leo es va enfurismar:

—Ep, ni parlar-ne, que tu ja no ets una criatura!

—Tens més raó que un sant, però he sortit a la recerca del gat fantasma —va respondre l'espectre—. Que potser l'heu vist? És blanc i es diu...

—Capità Ema —se li va avançar el Martin—. I m'hi jugo el que vulguis que no li fa gens de por navegar pel mar, oi... tiet?

Una gran riallada va sortir del fantasma.

Després es va treure el llençol i va aparèixer un paio vestit a la marinera, amb un nassot de ganxo i uns grans bigotis de morsa.

